

РЕШЕНИЕ

№ 3457

гр. София, 27.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 18.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **12256** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 9 от Правилника за приложение на Закона за семейните помощи за деца (ППЗСПД).
Образувано по повод на жалба с вх. № 38299 от 04.12.2020 г. и вх. № 39740 от 16.12.2020 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от Р. М. Ф. А., ЕГН [ЕГН], гражданка на С., с предоставен хуманитарен статут в Република България, лично и като законен представител на малолетната А. М. Ез, чрез адв. Г. В. от САК, с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет. 3 чрез Български хелзинкски комитет – бежанци (БХК – бежанци) срещу заповед № ЗСПД/Д – С – СК/4009 от 22.10.2020 г. на директора на дирекция ‘ Социално подпомагане’ (ДСП) – С., с която е отказано отпускането на еднократна помощ за раждане на живо дете.
С жалбата се иска съдът да отмени оспорения отказ като неправилен и незаконосъобразен. Излагат се доводи , че обжалваната заповед е в пряко противоречие с нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лица без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила е в пряко нарушение на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г. В хода на съдебното производство жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. В., който поддържа жалбата и предлага да се уважи.

Ответникът – директор на ДСП – С., редовно призоваване, не се явява, представлява се от юрк. Н., която оспорва жалбата и предлага да се отхвърли като неоснователна. Административен съд - София - град, въз основа на доказателствата приема за установено следното:

Със заявление - декларация от 22.10.2020 г. Р. М. Ф. А. – гражданка на С. е кандидаствала пред Директора на ДСП С. - район С. за отпускане на еднократна помощ при раждане на живо дете по чл. 6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/ за детето А. М. Ез. Посочени са ЕГН на детето, както и на другите две деца на жалбоподателя О. Е. А. и Т. Е. А., с предоставен хуманитарен статут в Република България.

С оспорената заповед №ЗСПД/Д-С-СК/4909 от 22.10.2020 г е отказано отпускането на еднократна помощ при раждане на живо дете по чл. 6, ал.1 от ЗСПД. Като мотиви за отказа, административният орган е посочил че във връзка с чл. 3, т. 3 и т. 5 от ЗСПД – детето не е с българско гражданство и Република България не е страна в международен договор със Сирийската арабска република.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства представените с административната преписка писмени документи и допълнително ангажираните от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на нейния адресат на 25.11.2020 г., а жалбата срещу нея е депозирана в съда на 04.12.2020 г. в срока по чл. 140, ал.1 от АПК от процесуално легитимирано лице, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество ОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно чл. 10, ал. 4 от ЗСПД във връзка с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него лице.

Процесният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощията.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Във връзка с изложеното, нормата на чл. 32, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ предвижда, че чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. От данните по делото се констатира, че жалбоподателят и новороденото ѝ дете са със сирийско гражданско и притежават положението на чужденци с хуманитарен статут. Следователно могат да се ползват от правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиване на територията на страната. С оглед на изложеното, в чл. 26, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирано, че чужденците, които пребивават в страната, имат всички права и задължения според Конституцията, българските закони и ратифицираните международни договори, с изключение на тези, за които се изисква българско гражданство.

От представените по делото доказателства се установява, че жалбоподателят фактически постоянно пребивава и отглежда децата си в Република България, има постоянен адрес в [населено място], [жк], видно от копието на издадената ѝ карта на чужденец с хуманитарен статут, като правното основание за пребиваването е именно

предоставената субсидиарна закрила по Закона за убежището и бежанците. Разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД не урежда хипотеза при предоставен хуманитарен статут, но предвижда права за чужденци на реципрочна основа, ако това е уредно в международен договор или в друг закон. Именно по силата на друг закон - Закон за убежището и бежанците в чл. 32, ал. 2 - чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. Следователно жалбоподателят и трите ѝ деца, включително и новороденото в [населено място] притежава статут, равносilen на постоянно пребиващи в страната чужденци. По делото не е спорно, че няма международен договор между България и Сирийска арабска република, който да урежда на реципрочна основа отпускането на семейни помощи, но предвид въоръжения конфликт в Близкия изток, обективно се минимизира възможността за подобно договаряне.

Съдът още намира, че цитираната по-горе норма на чл. 3, т. 5 от ЗСПД не е съобразена с разпоредбата на чл. 28 § 1 на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, съгласно която държавите членки полагат грижи получилият статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава-членка и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. Следователно налице е противоречие на националните норми с нормите на Директива 2011/95/ЕС и Директива 2004/83/ЕО. България като държава членка в тази връзка е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат с посочения акт, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка. В т. 45 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС е прието, че с цел да се избегнат социални трудности, е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка, без дискриминация в контекста на социалното подпомагане. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, същите следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право.

Съгласно чл. 29, § 1 от Директива 2011/95/ЕС, държавите членки гарантират на лицата, на които е предоставена международна закрила, получаването в държавата членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социални грижи, както е предвидено за гражданите им като заедно с това в чл. 29, § 2 от Директивата,

се установява възможност чрез дерогация от общото правило на § 1, държавите членки да могат да ограничат социалните помощи, предоставени на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, до основните обезщетения, които се предоставят на същото равнище и при същите условия, както за гражданите им. Действително възможността за рестрикции във връзка с равното третиране при социалните помощи се отнася до лицата, на които е предоставена субсидиарна закрила, но не се установява Република България да е заявила подобна дерогация на правилото по § 1, от чл. 29 от Директивата. Същевременно по аргументи изведени от т. 45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС, семейните помощи за деца са сред основните обезщетения, за които не е предвидена възможност същите да се ограничават по отношение на лицата, на които е предоставена международна закрила. След като България не е ограничила предоставянето на социални помощи на лицата, на които е предоставен хуманитарен статут само до основните обезщетения, то с издадената заповед ограничаването на желаната помощ е недопустимо.

Предвид гореизложеното, настоящият състав намира, че националната правна уредба, предвиждаща изключване от възможността за предоставяне на семейните помощи за деца на чужденци, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Република България с хуманитарен статут, съгласно разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД, противоречи на Общностното право и следва да бъде оставена неприложена. Постановеният отказ за отпускане на желаната помощ по чл. 6 от ЗСПД е в нарушение на нормите на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. Заповедта следва да се отмени като незаконосъобразна и преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне, при съобразяване с дадените по-горе указания по прилагане на закона.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 8 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед № ЗСПД/Д – С – СК/4009 от 22.10.2020 г. на директора на дирекция ‘ Социално подпомагане’ (ДСП) – С., с която е отказано отпускането на еднократна помощ за раждане на живо дете на Р. М. Ф. А. за малолетната А. М. Ез

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Социално подпомагане” - район С. за ново произнасяне при съобразяване с мотивите, изложени в настоящето решение.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.10 ал.6 от ЗСПД.

СЪДИЯ: